

CÓDIGO DEONTOLÓXICO PARA O EXERCICIO DA PROFESIÓN VETERINARIA

ORGANIZACIÓN COLEXIAL VETERINARIA ESPAÑOLA

Colexio de Veterinarios da Coruña

Texto aprobado pola Asemblea Xeral de Presidentes do CXCVE o 16 de decembro de 2006.

Edita:
Colexio Oficial de Veterinarios da Coruña
R/ María Puga Cerdido, s/n, 1º
15009 A Coruña
T. 981 139 171
F. 981 139 172
E-mail: colegio@colvetcor.org
Web: www.colvetcor.org

Depósito Legal: C 445-2011

Produción Gráfica: Xaniño - www.xani.net

ÍNDICE

	PÁX.
EXPOSICIÓN DE MOTIVOS.....	3
CAPÍTULO I. DEFINICIÓN E ÁMBITO DE APLICACIÓN	6
Artigo 1	6
Artigo 2	6
Artigo 3	6
CAPÍTULO II. PRINCIPIOS DEONTOLÓXICOS XERAIS, ESPECIAL REFERENCIA AO SEGREDO PROFESIONAL.....	8
Artigo 4	8
Artigo 5	8
Artigo 6	9
Artigo 7	9
Artigo 8	9
CAPÍTULO III. DEBERES DOS VETERINARIOS E MODALIDADE DE EXERCICIO PROFESIONAL.....	11
Artigo 9	11
Artigo 10	11
CAPÍTULO IV. RELACIÓNS COA ORGANIZACIÓN COLEXIAL VETERINARIA	12
Artigo 11	12
Artigo 12	12
Artigo 13	12
CAPÍTULO V. RELACIÓNS ENTRE AS DISTINTAS CORPORACIÓNS INTEGRADAS NA ORGANIZACIÓN COLEXIAL VETERINARIA	14
Artigo 14	14
Artigo 15	14
Artigo 16	14
CAPÍTULO VI. RELACIÓN COS CLIENTES	16
Artigo 17	16
Artigo 18	16
Artigo 19	17
Artigo 20	18
Artigo 21	18
Artigo 22	18

CAPÍTULO VII. ACTIVIDADES PROFESIONAIS EN EXPLOTACIÓNS GANDEIRAS, MATADOIROS E OUTROS CENTROS PRODUTORES	19
Artigo 23	19
CAPÍTULO VIII. RELACIÓNS DOS VETERINARIOS ENTRE SI E CON OUTROS PROFESIONAIS SANITARIOS	20
Artigo 24	20
Artigo 25	20
Artigo 26	21
CAPÍTULO IX. EXERCICIO VETERINARIO EN COMÚN	22
Artigo 27	22
Artigo 28	22
CAPÍTULO X. O EXERCICIO DA PROFESIÓN AO SERVIZO DAS ADMINISTRACIÓNS PÚBLICAS. INCOMPATIBILIDADES	23
Artigo 29	23
CAPÍTULO XI. OS HONORARIOS PROFESIONAIS	24
Artigo 30	24
CAPÍTULO XII. A PUBLICIDADE	25
Artigo 31	25
CAPÍTULO XIII. CERTIFICACIÓNS, INFORMES, DITAMES, RECEITAS E OUTROS DOCUMENTOS.....	27
Artigo 32	27
Artigo 33	28
Artigo 34	28
Artigo 35	29
CAPÍTULO XIV. DA DEONTOLOXÍA PROFESIONAL NO ÁMBITO DA INVESTIGACIÓN	30
Artigo 36	30
Artigo 37	30
CAPÍTULO XV. AS PUBLICACIÓNS.....	31
Artigo 38	31
Artigo 39	31
Artigo 40	31
DISPOSICIÓN FINAL PRIMEIRA	32
DISPOSICIÓN FINAL SEGUNDA	32
DISPOSICIÓN DERROGATORIA.....	32

EXPOSICIÓN DE MOTIVOS

A Lei 2/ 1974, de 13 de febreiro, de Colexios Profesionais, coas modificacións introducidas pola Lei 74/ 1978, de 26 de decembro, pola Lei 7/ 1997, de 14 de abril, e polo Real Decreto Legislativo 6/ 2000, de 23 de xuño, establece no seu artigo 9.1.a) que lles corresponden aos Consellos Xerais dos Colexios, entre outras, as atribuídas polo artigo 5 aos Colexios Profesionais, en canto teñan ámbito ou repercusión nacional. Entre tales funcións merecen especial atención as de ordenar a actividade profesional dos veterinarios velando pola ética e dignidade da profesión e polo respecto que merecen os dereitos dos particulares, exercendo a facultade disciplinaria dentro do ámbito das súas competencias; adoptar as medidas que conducen a evitar o intrusismo profesional, procurar a harmonía e colaboración entre os colexiados impedindo a competencia desleal entre eles; e cumprir e facerlles cumprir aos colexiados as leis xerais e especiais e os estatutos da profesión, así como os regulamentos de réxime interno, incluíndo as normas e decisións adoptadas polos órganos colexiais en materia da súa competencia.

O Consello Xeral de Colexios Veterinarios de España, como órgano representativo e coordinador no ámbito estatal e internacional dos Ilustres Colexios Oficiais de Veterinarios de España ten atribuída, entre outras funcións, a de elaborar os regulamentos de réxime interno (no ámbito das súas competencias) que conteñan previsións relacionadas coa ordenación da actividade profesional, como se dixo, coa finalidade de homoxeneizar a materia de que se trate, sempre que se aprecie, como ocorre no presente suposto, a necesidade de igualdade de tratamento para todos os profesionais veterinarios con independencia do territorio autonómico onde exercen a súa profesión.

En materia de deontoloxía profesional, é obvio que se trata dunha regulación que precisa un tratamento uniforme a nivel estatal, sobre todo cando a redacción dun Código Deontolóxico non equivale a establecer unhas normas directamente aplicables no exercicio dunha competencia normativa incompatible coa doutros órganos ou entes, senón que comporta establecer uns principios éticos de exercicio da profesión, interpretando o común sentir dos profesionais e da sociedade á que vai dirixido o seu traballo, os cales constitúen un elemento para que cada profesional axuste a súa conduta á súa conciencia ético-profesional e os órganos encargados de esixir a responsabilidade civil, penal ou disciplinaria teñan elementos de ponderación suficientes para aqueles supostos en que a norma reguladora implícita ou explicitamente se remita a conceptos éticos no exercicio da profesión ou esixen a súa interpretación a aplicación de test ou criterios apreciativos relacionados coa adecuada conduta profesional, todo iso en palabras do Tribunal Supremo, concretamente, da súa sentenza da Sección da Sala do Contencioso-Administrativo de 25 de febreiro de 2002.

A mesma sentenza ensinounos que a competencia para establecer un código deontolóxico non é título suficiente para modificar os dereitos e os deberes dos profesionais que se regulan nos

estatutos xerais e nos particulares respectivos, e que non é incompatible coa contribución q consellos autonómicos e colexios, entre outros, poidan facer para conformar o mínimo étic que debe guiar o exercicio da profesión veterinaria neste caso.

Por iso é polo que se lles recoñeceu aos Consellos Xerais a facultade de aprobar códigos deontolóxicos, iso sí, sen prexulzo de que tanto no ámbito internacional coma no autonómico e provincial poidan ter lugar actuacións nesa mesma dirección, sen que exista ningunha alteració da orde de competencias.

En todo caso, no proceso de elaboración do presente código deontolóxico oírase aos ilustrados Colexios Oficiais de Veterinarios que integran o Consello Xeral e, por suposto, aos Consellos Autonómicos de Colexios alá onde existan, sen prexulzo de que os textos xa existentes nalgúns deses ámbitos territoriais se tivesen en conta de forma determinante para a elaboración do presente Código.

O establecemento da normativa deontolóxica é unha das funcións máis importantes da Organización Colexial Veterinaria Española, que ten que esforzarse por conseguir que esta sexa respectada, que se promocióne, desenvolva, difunda e actualice constantemente para adaptarse á realidade social e do exercicio profesional existente en cada momento e iso é o que tamén motivou a redacción do presente instrumento normativo.

Son piares nos que se asenta a deontoloxía veterinaria:

1. A produción animal e o control de todos os produtos de orixe animal e os vexetais de súa competencia que lle proporcionan ao home alimentos, sen riscos de transmisión de enfermidades infectocontaxiosas e parasitarias, así como de residuos ou compostos químicos que poidan alterar a súa saúde.
2. A salvagarda da saúde dos animais, evitando e controlando a aparición das enfermidades infectocontaxiosas e parasitarias de ampla difusión que poñen en serio perigo a saúde humana, a produción animal e o equilibrio das especies animais.
3. A salvagarda da saúde dos animais fronte aos produtos químicos que atentan contra a súa vida e calidade de vida poñendo en serio perigo o equilibrio das especies, a biodiversidade e o medioambiente, único hábitat das nosas especies.
4. A identificación animal, a emisión e recepción de certificados para a circulación, intercambio, exportación e importación de animais e os seus produtos para uso ou consumo humano facilitando así a transparencia das transaccións comerciais e a protección do consumidor.
5. A salvagarda da vida, a saúde, a dignidade e o benestar animal.

Son dereitos e deberes primordiais da profesión veterinaria ao servizo da sociedade, o home, os animais e o medioambiente, velar por unha produción animal de calidade, realizar eficazmente os controis veterinarios nos animais e vexetais de súa competencia, así como dos produtos de

orixe animal para o uso ou consumo humano e as transaccións comerciais, salvagardar e respectar a vida, a dignidade e a saúde dos animais e as súas relacións coa saúde humana, xunto coa súa colaboración no mantemento do equilibrio medioambiental.

Todos eses deberes e dereitos deben estar impregnados dos principios deontolóxico-veterinarios e integrados nun instrumento normativo pola súa ampla e profunda transcendencia na saúde e alimentación humana; na saúde, alimentación, benestar e protección animal; no mantemento da existencia de especies, no mantemento da biodiversidade; no equilibrio medioambiental; na economía de mercado e na protección ao consumidor.

O Código consta dunha exposición de motivos, corenta artigos distribuídos en quince capítulos, dúas disposicións finais e unha derogatoria, nos que sucesivamente se trata a definición e ámbito de aplicación da deontoloxía veterinaria (artigos 1 a 3), os principios deontolóxicos xerais, con especial referencia ao segredo profesional (artigos 4 a 8), os deberes dos veterinarios e as modalidades de exercicio profesional (artigos 9 e 10), as relacións coa Organización Colexial Veterinaria (artigos 11 a 13), as relacións entre as distintas corporacións integradas na Organización Colexial Veterinaria Española (artigos 14 a 16), as relacións cos clientes (artigos 17 a 22), as actividades profesionais en explotacións gandeiras, matadoiros e outros centros produtores (artigo 23), as relacións dos veterinarios entre si e con outros profesionais sanitarios (artigos 24 a 26), o exercicio veterinario en común (artigos 27 e 28), o exercicio da profesión ao servizo das Administracións Públicas e incompatibilidades (artigo 29), os honorarios profesionais (artigo 30), a publicidade (artigo 31), as certificacións, informes, ditames, receitas e outros documentos (artigos 32 a 35), a deontoloxía profesional no ámbito da investigación (artigos 36 e 37) e as publicacións (artigos 38 a 40).

Como se sinala no nesto, o Código é unha recompilación de principios e regras éticas cuxo obxectivo é inspirar e guiar a conduta profesional dos veterinarios.

CAPITULO I

DEFINICIÓN E ÁMBITO DE APLICACIÓN

Artigo 1

1. A deontoloxía profesional veterinaria é o conxunto de principios e regras que conforman contido ético que debe inspirar e guiar a actuación dos profesionais veterinarios.
2. O Código Deontolóxico da profesión veterinaria é o corpo normativo onde se recompilates principios e regras, dereitos e deberes, inherentes á ética profesional veterinaria.

Artigo 2

1. Os principios e regras, dereitos e deberes que recolle este Código obrigan a todos os veterinarios no exercicio da súa profesión, calquera que sexa a modalidade en que a practique sen prexulzo da existencia doutras normas disciplinarias aplicables no concreto ámbito de Administracións Públicas. Tamén serán de aplicación para aqueles veterinarios estranxeiros que, en virtude de convenios ou tratados internacionais, exerzan de forma ocasional e esporádica en España.
2. O incumprimento das normas contidas neste Código Deontolóxico constitúe falta disciplinaria conforme ao disposto nos estatutos da Organización Colexial Veterinaria Española así como de acordo co previsto nos diferentes estatutos particulares dos Colexios Oficiais Veterinarios e dos Consellos Autonómicos, no seu caso, que será corrixida a través do procedemento disciplinario neles establecido.

Artigo 3

1. A Organización Colexial Veterinaria Española, a través do Consello Xeral de Colexios Veterinarios de España, dos Consellos Autonómicos de Colexios e dos Colexios Oficiais de Veterinarios, no exercicio das súas respectivas competencias, asume a responsabilidade de promoción, desenvolvemento e difusión da Deontoloxía Veterinaria, á vez que vela, favorece e esixe o cumprimento dos preceptos deste Código.
2. O Consello Xeral de Colexios Veterinarios no ámbito estatal, os Consellos Autonómicos no ámbito autonómico e os Colexios Oficiais Veterinarios no ámbito colexial, en exercicio das súas respectivas competencias, velarán e tomarán as medidas que conducen a garantir que as disposicións legais estatais e autonómicas se conformen fino relativo aos dereitos e deberes dos colexiados veterinarios para coa sociedade, o home, os animais e o medioambiente.

nas súas relacións profesionaisñ aos principios e regras ético-veterinarios e que se adopten todas as disposicións necesarias para que a lexislación permita a aplicación eficaz deses principios.

3. A Organización Colexial Veterinaria Española, a través dos seus distintos niveis organizativos, prestaralles a todos os profesionais veterinarios colexiados a axuda necesaria para resolver todas as dúbidas e conflitos que poida ocasionar o cumprimento dos mandatos contidos no presente Código Deontolóxico.

CAPÍTULO II

PRINCIPIOS DEONTOLÓXICOS XERAIS.

ESPECIAL REFERENCIA

AO SEGREDO PROFESIONAL

Artigo 4

1. O veterinario adquire un deber profesional fundamental coa sociedade á que serve, do que debe ser consciente e consecuentemente responsable. Está obrigado a procurar a maior eficacia no exercicio da súa profesión e a velar por unha produción animal de calidade, realizar eficazmente os controis veterinarios nos animais e vexetais da súa competencia, así como dos produtos de orixe animal para o uso ou consumo humano e as transaccións comerciais salvaguardar e respectar a vida, a dignidade e a saúde dos animais e as súas interaccións coa saúde humana, xunto coa súa colaboración no mantemento do equilibrio medioambiental.
2. No exercicio da súa actividade profesional, todo veterinario está chamado a cumprir escrupulosamente cos deberes que lle veñan impostos polas leis e regulamentos.
3. A sociedade ten dereito a unha atención veterinaria de calidade científica e humana. O veterinario ten a responsabilidade de prestarlla calquera que sexa a modalidade da súa práctica profesional, comprometéndose a empregar os recursos da ciencia de maneira adecuada segundo a arte veterinaria do momento.
4. A actualización e o perfeccionamento dos coñecementos científicos, técnicos e legais é un dereito e un deber do veterinario ao obxecto de que, en ningún caso, exerza a profesión en condicións que poidan comprometer a calidade das actuacións profesionais.

Artigo 5

1. O veterinario está obrigado a atender a todos os seus clientes e pacientes coa mesma eficacia e solicitude, sen causarles intencionadamente prexuízos e sen que opere ningúna discriminación.
2. O veterinario está obrigado a respectar o dereito que lle asiste a toda persoa de elixir libremente o profesional cuxos servizos demanda.
3. O veterinario non deberá realizar actuacións para as que non estea capacitado ou non dispoña dos medios técnicos necesarios, nin declarará competencias e coñecementos dos que carece, nin realizará actuacións carentes de base científica. En tal caso, informará ao cliente.

de modo que se lle facilite a mellor solución, recurrido, no seu caso, a outro compañeiro competente na materia.

Artigo 6

1. O veterinario non poderá exercer, ao mesmo tempo que a súa profesión, calquera outra actividade ou colaboración na que os seus intereses poidan entrar en conflito cos seus deberes deontolóxicos ou limitar a súa independencia.
2. O veterinario non deberá menosprezar o respecto que se lles debe aos pacientes, nin lles procurará ningún maltrato, evitando por todos os medios, incluída a denuncia á autoridade administrativa competente, que os propietarios clientes os maltraten, procurando os medios necesarios para protexelos das condutas castigadas pola normativa vixente sobre protección animal. Todo iso sen prexuízo dos supostos de sacrificio de animais que se realicen segundo os ritos propios de igrexas, confesións ou comunidades relixiosas inscritas no rexistro de entidades relixiosas que, en todo caso, deberán respectar a normativa vixente en materia de protección de animais.
3. O veterinario deberá absterse en todo momento de realizar actos ou manifestacións que supoñan desconsideración cara á profesión veterinaria.
4. O veterinario terá prohibido fomentar, facilitar, amparar ou encubrir o intrusismo profesional. Estará obrigado, polo contrario, a impedi-lo e denunciá-lo, incluídas as instalacións ilegais.

O veterinario non pode proceder á captación desleal ou deshonesto de clientes, nin inmiscirse na actuación profesional que se preste por outro veterinario a un cliente.

Artigo 7

É conforme á deontoloxía profesional que un veterinario, en razón das súas conviccións persoais, se negue a intervir, alegando obxección de conciencia, en festexos, espectáculos, tradicións, intervencións (cortes de orellas, cordas vocais, castracións, etc.), estudos ou experimentacións que, aínda amparados pola lexislación vixente, impliquen dor, tortura, mutilación ou morte innecesaria dos animais.

Artigo 8

1. O segredo veterinario é inherente ao exercicio da profesión veterinaria e establécese como un dereito do cliente a salvagardar a súa intimidade fronte a terceiros. O veterinario está obrigado a gardar o segredo profesional.
2. A obriga do segredo profesional esténdese a todos os asuntos que coñeza o veterinario por información directa do cliente ou por coñecelo no exercicio da profesión. O veterinario ten o

CAPÍTULO III

DEBERES DOS VETERINARIOS E MODALIDADE DE EXERCICIO PROFESIONAL

Artigo 9

A profesión veterinaria está ao servizo da sociedade. Son deberes primordiais dos veterinarios:

- A protección da saúde e do benestar animal.
- A conservación e mellora dos recursos gandeiros.
- A promoción e a prevención da saúde pública.
- A conservación e defensa do medio ambiente.

Artigo 10

A profesión veterinaria pode exercerse das seguintes formas:

- Como funcionario público, estatutario, persoal laboral, fixo ou temporal, ao servizo da Administración Xeral do Estado, das comunidades autónomas e da Administración Local.
- Como contratado laboral, fixo ou temporal, ao servizo de empresas, entidades, explotacións e industrias ou negocios relacionados coa profesión veterinaria.
- Como veterinario de exercicio libre, que comprenderá calquera actividade ou traballo realizado ao amparo do título de Licenciado en Veterinaria, que non se encontre incluído nos epígrafes anteriores.

CAPÍTULO IV

RELACIONES COA ORGANIZACIÓN COLEXIAL VETERINARIA

Artigo 11

1. O veterinario está obrigado a cumprir os estatutos xerais da Organización Colexial Veterinaria Española, os particulares do colexio respectivo, os do Consello Autonómico de Colexios no seu caso, así como calquera regulamentos, acordos e resolucións dos órganos colexiais das corporacións que integran a Organización Colexial Veterinaria Española.
2. Do mesmo modo, está obrigado ao cumprimento das normativas reguladoras de actividades profesionais que se exercen en virtude de convenios ou contratos subscritos entre o Consello Xeral, o colexio respectivo e/ou o Consello Autonómico de Colexios, no seu caso, calquera administración pública.

Artigo 12

1. O veterinario, calquera que sexa a súa situación profesional e con independencia do cargo que ocupe, ten o deber de atender coa máxima dilixencia as comunicacións e citacións, xeral calquera chamamento, emanado dos órganos de goberno do colexio, do Consello Xeral e do Consello Autonómico de Colexios, no seu caso.
2. O veterinario está obrigado a contribuir economicamente ás cargas colexiais e a esta corrente de pago das cotas ordinarias e extraordinarias, así como as contias derivadas dos servizos que no seu caso se soliciten.

Artigo 13

1. O veterinario está obrigado a denunciar ao Colexio Oficial os agravios que xurdan no exercicio profesional, ou dos que teña coñecemento que afecten a calquera outro colexiado.
2. O veterinario está obrigado a denunciar ao Colexio Oficial todo acto de intrusismo que coñeza ao seu coñecemento, así como os casos de exercicio ilegal, tanto por non ser colexiado coma por estar suspendido ou inhabilitado no exercicio profesional denunciado.
3. O veterinario está obrigado a comunicarlle ao Colexio Oficial os seus datos persoais e profesionais de relevancia que afecten á súa situación profesional e aqueles que sexan precisos para elaborar e manter actualizados os rexistros que, legal ou estatutariamente, sexan precisos.

4. O veterinario está obrigado a informar de forma inmediata ao Colexio Oficial de Veterinarios correspondente e á autoridade administrativa competente, cando teña coñecemento da existencia de:
 - a) Calquera caso de sospeita de epizootia ou zoonose.
 - b) Episodios de contaminación medioambiental.
 - c) Episodios de mortalidade piscícola, avícola, etc.

CAPÍTULO V

RELACIONES ENTRE AS DISTINTAS CORPORACIONES INTEGRADAS NA ORGANIZACIÓN COLEXIAL VETERINARIA ESPAÑOLA

Artigo 14

1. Os Colexios Oficiais Veterinarios servirán de vía e, en consecuencia, terán a obriga de cionar os seus profesionais colexiados co Consello Xeral e cos Consellos Autonómicos, no seu caso, cando sexan requiridos para atender comunicacións, chamamentos ou notificacións a estes profesionais.
2. O veterinario estará obrigado a prestar, directamente ou a través do seu Colexio, segundo o caso, a colaboración que lle sexa requirida polo Consello Xeral ou o Colexio Autonómico correspondente, no seu caso.

Artigo 15

Os Colexios Oficiais Veterinarios estarán obrigados a comunicarlle ao Consello Xeral e aos Consellos Autonómicos correspondentes, no seu caso, cando así sexan requiridos para iso ou cando, en virtude dunha obriga estatutaria, os datos persoais e profesionais dos seus colexiados para elaborar e manter ao día os rexistros que sexan da súa competencia, previstos na normativa legal e estatutaria correspondente.

Artigo 16

1. A Organización Colexial Veterinaria Española realizará todas as accións necesarias co fin de conseguir que as normas contidas no presente código se adapten á lexislación aplicable vixente en cada momento e a que estas sexan respectadas e protexidas pola profesión por todos os veterinarios colexiados por elas afectados.
2. Os órganos de goberno dos Colexios Oficiais Veterinarios e dos Consellos Autonómicos deberán manter, como básicas, as normas deontolóxicas contidas no presente Código, co prexuízo das especialidades derivadas da súa identidade autonómica.

3. Os órganos de goberno dos Colexios Oficiais Veterinarios e os dos Consellos Autonómicos, no seu caso, axustarán as súas resolucións, decisións e acordos ás normas estatutarias e deontolóxicas da Organización Colexial Veterinaria Española.
4. Os órganos de goberno das corporacións integrantes da Organización Colexial Veterinaria Española teñen o deber de preservar como secreta a información e a documentación relacionada coas cuestións deontolóxicas dos seus colexiados.
5. A Organización Colexial Veterinaria Española ten o deber de velar pola calidade do ensino da veterinaria, da que non debe faltar a docencia da ética e da deontoloxía veterinaria. Debe conseguir por todos os medios lícitos, incluída a influencia necesaria, para conseguir que os veterinarios manteñan a súa competencia profesional.

CAPÍTULO VI

RELACIÓN COS CLIENTES

Artigo 17

Considérase cliente calquera persoa, física ou xurídica, que solicite do veterinario a realización de actividades profesionais para as que faculte o título de Licenciado en Veterinaria e a contraprestación aboe os correspondentes honorarios.

Artigo 18

1. A relación do veterinario co cliente ten que basearse na mutua confianza. O veterinario mostrar sempre ante o seu cliente unha actitude correcta, respectuosa e profesional tendo particularmente en conta as relacións afectivas que poidan existir entre o dono e o animal.
2. O veterinario tratará coa mesma corrección e profesionalidade a todos os seus clientes, ningunha distinción por razón de nacemento, raza, sexo, relixión, opinión ou calquera outra condición ou circunstancia persoal ou social.
3. O veterinario, en calquera caso, ten a obriga de prestar coidados de urxencia a todo animal enfermo en perigo inmediato, a non ser que se asegure de que outros veterinarios, por razón da súa especialidade, poidan prestar esta atención de forma inmediata.
4. En supostos excepcionais de catástrofes provocadas por fenómenos naturais ou accidentes, o veterinario non queda dispensado de cumprir coas súas obrigas profesionais e éticas excepto que a autoridade competente lle impida o seu cumprimento.
5. O veterinario debe absterse de realizar actuacións profesionais que sobrepasen os seus coñecementos técnicos e a súa capacidade.
6. O veterinario non utilizará os seus coñecementos técnicos, a súa capacidade nin a súa destreza para facilitar a aplicación de doping, torturas ou calquera outro procedemento ou método que implique crueldade ou sexa degradante para os animais, sexa cal sexa o animal perseguido.
7. Cando a un veterinario se lle esixan prestacións profesionais que comporten actuacións contrarias aos preceptos deste código, deberá rexeitar o traballo e poñelo en coñecemento do Colexio Oficial Veterinario.
8. O veterinario está obrigado a unha correcta eliminación e destrución de todo material utilizado na súa actividade profesional, respectando a vixente lexislación, tanto estatal como autonómica, en materia de produción e xestión de residuos. Así mesmo, deberá observar

o maior coidado na eliminación e destrución da documentación profesional en xeral, informes, certificados, ditames, receitas ou calquera outro material impreso ou plasmado en calquera outro soporte.

9. Prohibese prescribir tratamento ou outro procedemento sen ter realizado un exame directo e previo do paciente.

Artigo 19

1. O veterinario ten o deber de informar o cliente, nunha linguaxe comprensible, do diagnóstico e opcións de tratamento das patoloxías padecidas polo animal. Do mesmo modo, debe formular as súas prescricións con total claridade e darlle ao cliente todas as explicacións útiles sobre a terapia establecida e a prescrición aplicada.
2. O veterinario ten o deber de solicitar e obter o consentimento expreso e escrito do cliente antes de realizar actos clínicos que poidan supoñer un risco para o animal, e debe facilitarlle previamente toda a información necesaria ao respecto. De igual maneira procederá antes de realizarlle unha eutanasia ou unha necropsia ao animal.
3. Nas situacións de urxencia nas que corra perigo a vida do animal e resulte imposible obter o consentimento do cliente, o veterinario deberá prestarlle os coidados que le dite a súa conciencia profesional.
4. Se o cliente, debidamente informado, non accedese a someter o seu animal a un exame ou tratamento que o veterinario considerase imprescindible, ou se se esixise do veterinario un procedemento que este, por razóns científicas ou éticas, xulgase inadecuado ou inaceptable, o veterinario queda dispensado da súa obriga de asistencia.
5. O veterinario está obrigado, a solicitude do cliente, a proporcionarlle a outro veterinario os datos necesarios para completar o diagnóstico, así como o exame dos resultados das probas practicadas. Así mesmo, está obrigado a asegurar por si ou a través doutro veterinario a continuidade nos coidados dos animais enfermos que lle fosen confiados.
6. O veterinario non deberá esaxerar a gravidade do diagnóstico, nin excederse no número de visitas, consultas ou procedementos clínicos.
7. O cliente ten dereito a obter un informe ou certificado emitido polo veterinario, referente ao estado de saúde, enfermidade ou sobre a asistencia prestada ao seu animal, así como dos elementos materiais utilizados para o diagnóstico. O contido deste informe será veraz e detallado, e nel figurará o número de colexiado e o selo do veterinario que o firma.
8. O veterinario está obrigado a informar o cliente dos posibles riscos para a saúde cando o seu animal padeza enfermidades transmisibles aos seres humanos, e debe velar sempre pola saúde pública.

Artigo 20

1. A actuación veterinaria quedará rexistrada na correspondente historia ou ficha clínica veterinario ten o dereito e o deber de redactala e conservala nos termos que se detalha no punto seguinte.
2. O veterinario debe conservar os protocolos clínicos e os elementos materiais de diagnóstico durante un prazo mínimo de tres anos desde a última anotación na historia clínica do paciente, sen prexuízo da normativa que resulte aplicable.

Artigo 21

1. O veterinario non prexudicará intencionadamente o paciente, nin o atenderá de maneira negligente, evitará calquera demora inxustificada na súa asistencia, e non prescribirá tratamento sen ter examinado directamente e previamente o animal. Respetará e protexerá a vida dos animais e aliviará o seu sufrimento.
2. Prohibense as actuacións profesionais que ofrezan ou garantan procedementos curativos ou procedementos ilusorios ou insuficientemente probados ou confirmados por autoridades científicas ou profesionais de recoñecido prestixio, o emprego de tratamentos ou métodos non controlados cientificamente, a aplicación de elementos diagnósticos ou tratamentos terapéuticos simulados ou fingidos, de intervencións cirúrxicas ficticias e as baseadas en modos de diagnóstico ou terapias secretas.

Artigo 22

1. En casos de enfermidade incurable e terminal, e particularmente cando a enfermidade prometa seriamente a calidade de vida do animal, o veterinario deberá informar desta circunstancia ao propietario do animal para que poida optar, se o desexa, pola realización dunha eutanasia activa.
2. En caso de negativa do cliente, o veterinario debe limitarse a aliviar as dores físicas do animal, evitando emprender ou continuar accións terapéuticas sen esperanza, inútils e obstinadas, se non existe unha expectativa razoable de utilidade para o animal.

CAPÍTULO VII

ACTIVIDADES PROFESIONAIS EN EXPLOTACIÓNS GANDEIRAS, MATADOIROS E OUTROS CENTROS PRODUTORES

Artigo 23

1. O veterinario exercerá a súa profesión de maneira responsable, tendo en conta a incidencia relevante que para a saúde pública supón a súa intervención, así como os intereses sanitarios en xogo.
2. O veterinario está obrigado a promover e manter a calidade das instalacións, servizos e produtos das explotacións nas que traballe ou colabore, denunciando ante a autoridade competente todas as deficiencias que observe tanto técnicas coma éticas.
3. O veterinario deberá cumprir, en todo caso, as normas estatais e autonómicas que lle afecten á regulación dos sectores de produción alimentaria ditadas en defensa da saúde pública e da sanidade, sen que poida quedar sometido, con respecto ao principio de liberdade profesional, a instrucións contrarias ás normas legais ou a presións que o leven ao seu incumprimento, tendo a obriga moral de denunciar estas prácticas ante o Colexio Oficial de Veterinarios e ante as autoridades administrativas competentes.

CAPÍTULO VIII

RELACIONES DOS VETERINARIOS ENTRE SI E CON OUTROS PROFESIONAIS SANITARIOS

Artigo 24

1. Os veterinarios gardarán as obrigas que se deriven do espírito de irmandade que en debe existir, evitando competencias ilícitas e cumprindo os deberes corporativos.
2. Os veterinarios deberán tratarse entre si coa debida deferencia, respecto e lealdade, e sexa a relación xerárquica que exista entre eles. Teñen a obriga de defender o vete que sexa obxecto de ataques ou denuncias inxustas e compartir sen ningunha rese beneficio dos seus pacientes, os seus coñecementos científicos.
3. A relación entre os veterinarios non debe propiciar o seu desprestixio público. As discias que poidan xurdir sobre cuestións científicas ou profesionais deberán ser resol privado ou en sesións apropiadas. Cando non sexa posible un acordo, acudirán ao C Oficial de Veterinarios que terá unha misión de arbitraje nestes conflitos.
4. Os veterinarios absteranse de vulgar despectivamente as actuacións profesionais d veterinarios. Considérase circunstancia agravante facelo en presenza de clientes terceiros.
5. O veterinario que recibe un caso clínico referido atenderá o paciente unicamente en re aos servizos solicitados polo veterinario remitente.

Artigo 25

1. Os veterinarios deberán comunicarlle ao Colexio os casos constatados de imperici glixencia, incorrecta conduta profesional, comisións ilegais, especulación, así como os de intrusismo profesional dos que sexan coñecedores.
2. Ningún veterinario se inmiscirá nas actuacións que preste outro veterinario a un pac Non se considera interferencia os casos de urxencia, cando se estea vulnerando a lexisl de protección animal ou algún dos preceptos normativa deontolóxica colexial, ou a consulta por parte do cliente a outro veterinario, quen o advertirá, porén, do prexuízo o dirección veterinaria múltiple non consensuada.

Artigo 26

1. Os veterinarios deberán manter boas relacións cos demais profesionais sanitarios.
2. Os veterinarios respectarán o ámbito competencial dos seus auxiliares e demais persoal que colaboren con eles, pero non permitirán que estes invadan a área das súas responsabilidades, nin lles transferirá as propias.

CAPÍTULO IX

EXERCICIO VETERINARIO EN COMÚN

Artigo 27

O exercicio veterinario en común poderá levarse a cabo a través das seguintes modalidades:

- Como veterinario asociado a outro ou outros veterinarios, en calquera das formas previstas no ordenamento xurídico.
- Como veterinario contratado.

Artigo 28

1. Os veterinarios poderán exercer a profesión colectivamente, mediante a súa agrupación baixo calquera das formas lícitas en Dereito, incluídas as sociedades mercantís.
2. A agrupación ten que ter como obxecto exclusivo o exercicio profesional da veterinaria, sen limitación de número de membros.
3. A forma de agrupación deberá permitir en todo momento a identificación dos seus integrantes, terá que constituírse por escrito e inscribirse no Rexistro que ao efecto estea constituído ou se cree no Colexio onde tivese o seu domicilio profesional. Neste Rexistro inscribiráse a composición e as altas e baixas que se produzan.
4. A actuación profesional dos integrantes da agrupación estará sometida ao réxime profesional do Colexio en cuxo ámbito se efectúa, respondendo persoalmente o veterinario que actuase. Non obstante, estenderase a todos os membros da agrupación o deber profesional.
5. O traballo colectivo non impedirá que o cliente coñeza cal é o veterinario que asume a responsabilidade e responsabilidade da súa atención.
6. A responsabilidade civil que puidese ter a agrupación será conforme ao réxime xeral que corresponda á forma utilizada. Ademais, todos os veterinarios que interveñan na actuación de que se trate responderán civilmente fronte ao cliente con carácter solidario e ilimitado.
7. Nos traballos en equipo poderá existir un director que coordinará as actuacións dos diferentes componentes. O veterinario que ostenta a condición de director do grupo ten o deber de propiciar e manter a existencia dun ambiente de esixencia ética e de colaboración para a diversidade de opinións profesionais.

CAPÍTULO X

O EXERCICIO DA PROFESIÓN AO SERVIZO DAS ADMINISTRACIÓNS PÚBLICAS. INCOMPATIBILIDADES

Artigo 29

1. Os veterinarios que exerzan a súa profesión ao servizo das distintas Administracións Públicas estarán sometidos ás normas de organización e funcionamento da Administración correspondente, e quedarán suxeitos en canto á súa actuación profesional ás esixencias da Deontoloxía Profesional Veterinaria.
2. Os veterinarios funcionarios estarán sometidos á normativa sobre incompatibilidades que en cada momento estea vixente.

CAPÍTULO XI

OS HONORARIOS PROFESIONAIS

Artigo 30

1. O veterinario no seu exercicio profesional ten dereito a ser remunerado de acordo coa importancia do servizo prestado e a súa propia competencia e cualificación profesional. O veterinario non condicionará o cobro dos seus honorarios á eficacia da súa actuación profesional.
2. Na fixación dos seus honorarios o veterinario deberá ter en conta a importancia dos servizos prestados; as circunstancias particulares do caso; e a súa propia competencia profesional.
3. O veterinario abstérase de realizar actuacións ou de prestar servizos por debaixo do custo. En caso de dúbida, servirán como referencia os establecidos como orientativos polo Colexio Oficial de Veterinarios.
4. O veterinario non poderá percibir honorarios por actos non realizados.
5. O veterinario está obrigado a informar o cliente dos seus honorarios antes de realizar a actuación profesional, no caso de serlle solicitados, subministrando o oportuno prescrición profesional.

CAPÍTULO XII

A PUBLICIDADE

Artigo 31

1. A publicidade dos veterinarios representará unha información obxectiva, prudente, veraz e digna, tanto no seu contido coma nos medios utilizados e será sempre respectuosa coas normas deontolóxicas da profesión.
2. O veterinario absterase de manifestar ou divulgar noticias en calquera forma que dean a entender coñecementos, técnicas, resultados ou calidades especiais, dos que se poidan deducir comparacións coa actividade profesional doutros veterinarios.
3. O veterinario non poderá utilizar publicidade que produza denigración, menosprezo ou descrédito directo ou indirecto da capacidade profesional, coñecementos, servizos ou cualificación doutros veterinarios.
4. O veterinario absterase de estender receitas e de formalizar documentos profesionais que leven nomes ou indicacións que puidesen servir de anuncio de publicidade de casas ou firmas comerciais.
5. Os anuncios en medios de comunicación deberán limitarse a incluír os seguintes datos:
 - Nome do establecemento.
 - Nome do titular veterinario.
 - Logotipo.
 - Enderezo e número de teléfono.
 - Días e horas de consulta.
 - Servizos que se prestan no establecemento.
 - Títulos académicos e outras cualificacións autorizadas e recoñecidas pola normativa vixente, incluída a comunitaria.
 - Calquera outra mención que non sexa contraria á lexislación vixente en materia de publicidade.
6. Non se poderá, polo contrario:
 - Utilizar emblemas ou símbolos colexiais ou corporativos e aqueles outros que pola súa similitude puidesen xerar confusión, ao reservarse o seu uso para a publicidade institucional que poida realizarse en beneficio da profesión en xeral.

- Expresar contidos comparativos ou servizos que non se presten no centro.
 - Prometer resultados ou inducir a crer que se producirán, que non dependan da actividade do veterinario.
 - Mencionar títulos ou especialidades que non se posúan.
 - Expresar datos erróneos ou enganosos.
7. Os veterinarios titulares ou directores técnicos dos establecementos serán os responsables das accións publicitarias contrarias á deontoloxía e aos regulamentos de orde pro

CAPÍTULO XIII

CERTIFICACIONES, INFORMES, DITAMES, RECETAS E OUTROS DOCUMENTOS

Artigo 32

1. Cando o veterinario teña que estender un certificado, informe, ditame ou receita ou calquera outro documento utilizará, sempre que existan, os documentos oficiais establecidos para tales casos polas Administracións Públicas ou pola Organización Colexial Veterinaria Española.
2. O veterinario debe prestar unha atención esmerada ao cubrir certificados, informes, ditames e outros documentos que lle sexan requiridos, evitando incorreccións e afirmando unicamente neles feitos verificados rigorosamente. O contido do ditame será auténtico e veraz e redactado segundo os principios técnicos e científicos.
3. O veterinario en todo momento actuará con imparcialidade e carecerá de intereses directos ou indirectos sobre o que certifica, informa ou ditamina.
4. O veterinario non deberá certificar, informar ou ditaminar se non posúe coñecementos suficientes da normativa legal aplicable, dos procedementos, probas, exames que deban efectuarse, de aquilo que quede fóra do alcance dos seus coñecementos persoais ou de contido falso ou inexacto.
5. O veterinario absterase de firmar certificados, informes ou ditames non cubertos ou incompletos, referidos a aquilo que el non inspeccionase ou controlase, salvo excepcións que, en cada caso, indique a normativa legal vixente; sobre asuntos que queden fóra do alcance dos seus coñecementos profesionais ou que non poida comprobar persoalmente e a ciencia certa.
6. Todo oficio, certificado, declaración, prescrición ou documento similar ten que ser autenticado pola firma e o número de colexiado do veterinario que o emita.
7. Prohibese expresamente a posta a disposición de terceiras persoas de certificados, informes, ditames, receitas ou outros documentos análogos firmados, sen contido redactado.

Artigo 33

1. O veterinario ten a obriga de supervisión e custodia de calquera documento relación exercicio profesional e, en especial, dos impresos oficiais, talóns, talonarios, guías, circulares, sinais, selos documentais, selos de identificación e certificación, etiquetas que obren poder e que formen parte integrante e esencial dunha futura certificación e identif completa.
2. En caso de extravío, perda ou substracción ten o deber de poñelo en coñecemento superior, do seu Colexio Oficial e da autoridade competente de forma inmediata.
3. O veterinario ten a obriga de archivar e custodiar o arquivo documental das copias de os certificados e informes expedidos e, no seu caso, dos que serviron de base para exp

Artigo 34

1. No caso de non existir documentos oficiais para o caso concreto, o veterinario segun medida do posible, os criterios e requisitos obrigatorios doutros documentos oficiais res, facendo constar como mínimo:
 - a) A súa identidade: nome, apelidos e número de colexiado.
 - b) Nome e identificación completa de quen solicita o informe ou certificación.
 - c) Descrición e identificación clara e concisa do obxecto a informar ou certificar.
 - d) Fundamentos: actuacións veterinarias realizadas.
 - e) Conclusións obtidas.
 - f) Data de emisión do informe ou certificación, selo e firma.
2. A redacción será lexible e non conterá signos ou linguaxes impropias da profesión vete

A falsidade ou inexactitude nos certificados ou documentos que estendan ou redacten veterinarios no exercicio da súa profesión será sancionada de acordo coas previsións dos Estatutos Xerais da Organización Colexial Veterinaria Española, nos Particulares do Colexio respectivo e nos do Consello Autonómico de Colexios, no seu caso, sen prexuízo de responsabilidades civís e penais en que poidan incurrir, que se esixirán, no seu caso, na vía xurídica correspondente.

O veterinario, na súa arte do bo facer, intentará evitar que todo documento por el emitido ser posteriormente obxecto de manipulación fraudulenta. Por iso, como mínimo debe:

- a) Riscar os espazos en branco.
- b) Non deixar espazos que poidan ser cubertos entre o texto e a firma.

- c) Numerar cada folla correlativamente, incluíndo en cada unha delas o número total de follas que comprende o documento.

Artigo 35

1. O veterinario na emisión da receita terá en conta o artigo anterior e a normativa vixente sobre o medicamento veterinario.
2. O veterinario nunca receitará ou facilitará medicamentos de uso veterinario para consumo humano.
3. O veterinario nunca poderá recibir comisión polas súas prescricións.

CAPÍTULO XIV

DA DEONTOLOXÍA PROFESIONAL NO ÁMBITO DA INVESTIGACIÓN

Artigo 36

1. O avance na Ciencia Veterinaria está fundado na investigación e por iso non pode en moitos casos, dunha experimentación con animais vivos, sendo o benestar deste rio para o investigador.
2. Os protocolos de investigación con animais vivos deberán ser aprobados e supervi comités que os centros de investigación, públicos ou privados, teñan constituídos e, caso, poderán vulnerar a lexislación vixente en materia de protección animal.
3. A investigación con animais vivos debe basearse en normas científicas comunment das e naquelas outras que deriven da evolución científica positiva.
4. O sufrimento dos animais utilizados na experimentación deberá ser o mínimo po: calquera caso, non será superior á importancia dos obxectivos que se pretenden alc investigación.

Artigo 37

1. O veterinario está obrigado a manter unha clara distinción entre os procedement de ensaio e os que xa foron aceptados como válidos pola ciencia veterinaria e p no exercicio da veterinaria clínica.
2. Cando se pretenda aplicar un tratamento en fase de ensaio deberase requirir o mento do propietario do animal informándoo previamente.
3. O veterinario poderá comunicarles aos medios de comunicación e de difusión p especializados os descubrimentos que alcanzase, ou as conclusións derivadas do: tudos científicos. Antes de divulgar os seus descubrimentos aos medios non espe: deberán encontrarse previamente publicados en medios especializados ou avalac: toridade científica ou académica na materia de que se trate.

CAPÍTULO XV AS PUBLICACIÓNS

Artigo 38

1. A análise dos datos obtidos na actuación veterinaria pode proporcionar informacións moi valiosas, polo que a súa publicación é autorizable desde o punto de vista deontolóxico, sempre que se respecte o dereito á intimidade do cliente así como a normativa vixente en materia de protección de datos de carácter persoal. Prohíbese calquera outra finalidade sen a autorización expresa do cliente.
2. O veterinario non publicará de forma prematura ou sensacionalista procedementos de eficacia non comprobada ou esaxerar esta.
3. O veterinario non emitirá conclusións ou xuízos profesionais influído por conflitos de interese. A mención dunha firma comercial nas comunicacións ao público que fagan os veterinarios debe ir acompañada da indicación do vínculo que os une a esta firma.
4. En ningún caso publicará información sobre procedementos de diagnóstico ou terapia non sometidos á adecuada experimentación ou ao rigoroso control científico.

Artigo 39

1. O veterinario non poderá publicar ao seu nome os traballos científicos nos que non participe, nin atribuírse unha autoría exclusiva nos traballos realizados polos seus colaboradores, ou plaxiar o publicado por outro investigador, sexa ou non veterinario.
2. O veterinario non publicará datos ou informacións doutros autores sen autorización expresa destes ou sen citar a súa procedencia.
3. Se utiliza textos ou resultados de observacións doutros autores, debe precisar a parte do texto ou observación mencionando o autor.
4. O veterinario non debe publicar informacións sobre materias nas que non é competente.

Artigo 40

1. Nas publicacións científicas non se incluírá como autor a quen non contribuíu substancialmente ao deseño e realización do traballo.
2. O veterinario non falsificará nin inventará datos, nin falseará estudos estatísticos que poidan modificar a interpretación científica do traballo.
3. Non é ético publicar repetidamente os mesmos achados.

DISPOSICIÓN FINAL PRIMEIRA

O presente Código entrará en vigor ao día seguinte da súa aprobación pola Asemblea X Presidentes do Consello Xeral de Colexios Veterinarios de España e será debidamente pul na revista da Organización Colexial para xeral coñecemento.

DISPOSICIÓN FINAL SEGUNDA

O presente Código Deontolóxico constitúe un réxime corporativo de ámbito estatal con o básico e, en consecuencia, a súa existencia e aplicación debe entenderse sen prexuízo nos ámbitos autonómico e colexial por unha parte, e no ámbito internacional por outra se poidan elaborar e desenvolver normas do mesmo carácter. Implica a suxeición a el e desenvolvementos normativos que impliquen unha modificación do estatuto dos profes ou da organización colexial.

DISPOSICIÓN DERROGATORIA

Quedan derogados todos os regulamentos e disposicións que fosen obxecto de apro polo Consello Xeral en materia deontolóxica.